

Hof van beroep Gent, arrest van 8 december 2016

Relatie van samenleven – Bevoegdheid – Toepasselijk recht – Schijnwettelijke samenwoning – Registratie – Weigering ambtenaar burgerlijke stand – Artikel 59 WIPR – Gemeenschappelijke gewone verblijfplaats in België – Artikel 42 WIPR – Verhaal bij de rechter – Artikel 58 WIPR – Artikel 60 WIPR – Recht eerste registratie – Artikel 1476bis BW – Grondvoorwaarden – Tijdsige weigeringsbeslissing

Relation de vie commune – Compétence – Droit applicable – Cohabitation légale frauduleuse – Enregistrement – Refus par l’officier d’état civil – Article 59 CODIP – Résidence habituelle commune en Belgique – Article 42 CODIP – Recours devant le tribunal – Article 58 CODIP – Article 60 CODIP – Droit de l’Etat du premier enregistrement – Article 1476bis C. civ. – Conditions de validité substantielle – Décision de refus en temps utile

In de zaak van

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge

met zetel te 8000 Brugge, Burg 11 (stadhuis)

appellant

voor wie optreden mrs. Castermans Yves en Marc, advocaten met kantoor te 8000 Brugge, Houtkaai 15 bus 2

tegen

1. **D. O.**

2. **G. S.**

samenwonende te 8200 Brugge, [...]

geïntimeerden

voor wie optreedt mr. Baelde Johannes, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Werfstraat 91

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

1. Bij vonnis van 4 februari 2015 in de zaak met AR nummer 2014/1952/A gaat de 7de familiekamer van de rechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend zoals in kort geding, in op het verhaal van O. D. (hierna: D.) en S. G. (hierna: G.) tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent (hierna: de ambtenaar) om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

De rechter acht deze weigeringsbeslissing laattijdig, zodat ze zonder rechtsgevolg blijft. De rechter beveelt zodoende (gelet op art. 1476^{quater}, derde lid BW) de ambtenaar om de voorgenomen wettelijke samenwoning op te nemen in het bevolkingsregister.

De ambtenaar wordt daarbij veroordeeld tot de gedingkosten, enkel nuttig begroot aan de zijde van D. en G. op de dagvaardingskosten ten bedrage van 267,41 euro.

2. Een akte van betekening van het vonnis van 4 februari 2015 ligt niet voor.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 21 mei 2015 stelt de ambtenaar hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 4 februari 2015.

Met zijn hoger beroep beoogt de ambtenaar, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van D. en G. tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar als ontvankelijk doch ongegrond, met veroordeling van D. en G. tot de gedingkosten van beide aanleggen.

2. D. en G. nemen conclusie tot afwijzing van het hoger beroep als onontvankelijk dan wel ongegrond en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met verwijzing van de ambtenaar in de gedingkosten van beide aanleggen.

3. Het hof heeft de partijen in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van 24 november 2016, waarna het hof het debat heeft gesloten.

D. was daarbij in persoon aanwezig.

Het openbaar ministerie (in de persoon van eerste advocaat-generaal Louis Vandenberghe) heeft mondeling advies gegeven (met het oog op hervorming van het beroepen vonnis), waarop de partijen niet verder wensen te repliceren.

Het hof heeft de zaak dan in beraad genomen.

4. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van de ambtenaar van 30 oktober 2015 en de conclusie van D. en G. van 8 september 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. Het tijdig en regelmatig ingestelde hoger beroep is ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).

Anders dan D. en G. willen voordoen, behoudt de ambtenaar, ofschoon de registratie van de wettelijke samenwoning na het vonnis van 4 februari 2015 en meer precies op 18 februari 2015 is tussengekomen, belang bij zijn hoger beroep.

Zoals aangegeven, strekt dit hoger beroep tot afwijzing van het verhaal van D. en G. tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar. Die afwijzing zou meebrengen dat de weigeringsbeslissing in de rechtsorde blijft behouden, zodat de registratie van de wettelijke samenwoning op 18 februari 2015 een onrechtmatig karakter vertoont. Zij moet dan worden ongedaan gemaakt, waar de ambtenaar op aanstuurt.

Noch een uitdrukkelijke noch een stilzwijgende berusting in de zin van de artikelen 1044-1045 Ger.W. is aan de orde.

Een akte van uitdrukkelijke berusting ligt niet voor.

Een stilzwijgende berusting in een rechterlijke beslissing kan enkel worden afgeleid uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende handelingen of feiten waaruit blijkt dat een partij het vaste en ondubbelzinnige voornemen heeft haar instemming te betuigen met die beslissing (Cass. 16 juni 1989, *Arr.Cass.* 1988-89, 1254). Zelfs de (gedeeltelijke) uitvoering (zonder voorbehoud) impliceert als zodanig geen stilzwijgende berusting (Cass. 10 juni 1991, *Arr.Cass.* 1990-91, 997; Cass. 27 juni 1991, *Arr.Cass.* 1990-91, 1068).

Welnu, het enkele gegeven dat op 18 februari 2015 (zonder voorbehoud) is overgegaan tot registratie van de wettelijke samenwoning impliceert als zodanig geen berusting.

2. Ten gronde rijst centraal de vraag of de door D. en G. beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat de ambtenaar met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

3. D. en G. beogen een wettelijke samenwoning, waarvan de ambtenaar evenwel weigert melding te maken in het bevolkingsregister. De registratie van de wettelijke samenwoning na het vonnis van 4 februari 2015 en meer precies op 18 februari 2015, doet geen afbreuk aan de tot op heden consequent aangehouden weigerachtige houding.

Met toepassing van artikel 1476*quater*, vijfde lid BW stellen D. en G. verhaal in tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014.

Het verhaal is ingesteld bij dagvaarding van 3 juli 2014, dit is binnen een maand na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing (bij aangetekende brief verzonden op 5 juni 2014) en derhalve tijdig.

4. D. heeft de Algerijnse nationaliteit en G. de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 59, tweede lid WIPR kan de registratie van het sluiten van een relatie van samenleven in België alleen dan worden gedaan ingeval de partijen op het ogenblik van het sluiten een gemeenschappelijke gewone verblijfplaats hebben in België.

Gelet op deze administratieve bevoegdheid richtten D. en G. zich terecht tot de ambtenaar, die evenwel weigerde van hun verklaring tot wettelijke samenwoning melding te maken in het bevolkingsregister.

Krachtens artikel 59, eerste lid *juncto* 42 WIPR is de Belgische rechter internationaal bevoegd om van hun verhaal tegen deze weigeringsbeslissing kennis te nemen. Intern is de familierechtbank bevoegd (art. 572*bis*, sub 2° Ger.W.) en meer precies de familierechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 629*bis*, § 3 Ger.W.).

Artikel 58 WIPR definieert het concept 'relatie van samenleven' als een toestand van samenleven die registratie bij een openbare overheid vraagt en tussen de samenwonende personen geen band schept die evenwaardig is aan het huwelijk. De Belgische 'wettelijke samenwoning' beantwoordt aan dit concept/deze definitie (J.-Y. Carlier, "Art. 58 WIPR", in J. Erauw e.a. (eds.), *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, 316-317).

Gelet op de verschillende nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht. De wettelijke samenwoning behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde raakt.

Krachtens artikel 60 WIPR wordt de relatie van samenleven beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd. Dit recht bepaalt inzonderheid de voorwaarden van de vaststelling van de relatie, de gevolgen van de relatie voor de goederen van de partijen, alsmede de oorzaken en de voorwaarden inzake de beëindiging van de relatie.

In casu speelt het Belgische recht.

5. Artikel 1476*bis* BW bepaalt dat er geen wettelijke samenwoning is (lees: dat er sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning) wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

6. Bij een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* BW is enerzijds niet voldaan aan de volgens de Belgische wet vereiste grondvoorwaarden om wettelijk samen te wonen en is er anderzijds strijdigheid met de internationale openbare orde.

Bij de beoordeling of de beoogde wettelijke samenwoning een schijn-wettelijke samenwoning is, moet *a priori* worden uitgesloten dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Blijkt deze intentie aan de zijde van minstens een van de kandidaat-wettelijke samenwoners, dan moet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

Wie het schijnkarakter van een beoogde wettelijke samenwoning inroept, moet duidelijke indicaties hebben dat de wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. In de regel kan de beweerde simulatie slechts blijken uit een geheel van omstandigheden.

7. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de bevoegdheid om preventief op te treden tegen schijn-wettelijke samenwoningen. Hij is verplicht de melding van de verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren wanneer hij van oordeel is dat het daadwerkelijk een schijn-wettelijke samenwoning betreft. Hij heeft die verplichting inzonderheid daar waar de kandidaat-wettelijke samenwoners (via de formaliteit van de wettelijke samenwoning) een stabiele/duurzame partnerrelatie voorhouden, wat relevant is voor een gebeurlijk recht op gezinshereniging (aan de zijde van een illegale vreemdeling) in de zin van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (Vreemdelingenwet).

Deze weliswaar niet-discretionaire doch gebonden beoordelingsbevoegdheid laat de ambtenaar van de burgerlijke stand een ruime beoordelingsmarge zodat een behoorlijk onderzoek naar de intenties van de kandidaat-wettelijke samenwoners zich opdringt. Daartoe kan hij bij de procureur des Konings een (niet-bindend) advies inwinnen doch hij is daartoe niet verplicht.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan zich (ook) onder meer baseren op (1) nagetrokken verklaringen van de kandidaat-wettelijke samenwoners zelf (bijvoorbeeld bij een visumaanvraag), van verwanten of nauw betrokkenen, (2) bepaalde geschriften en onderzoeken door politiediensten en (3) gedragingen van de kandidaat-wettelijke samenwoners (bijvoorbeeld bij de verklaring tot wettelijke samenwoning). Het horen van beide kandidaat-wettelijke samenwoners specifiek in het kader van dit

onderzoek of met het oog op het advies van de procureur des Konings is geen (verdragsrechtelijke of wettelijke) verplichting en is evenmin vereist omwille van het recht van verdediging van de betrokkene(n).

8. De ambtenaar van de burgerlijke stand dient de feitelijke en juridische overwegingen die zijn weigeringsbeslissing gronden, afdoende en in de beslissing zelf weer te geven. Zo volstaat een louter verwijzen naar het negatieve advies van de procureur des Konings niet. Het gevolgde, voldoende gemotiveerde advies moet dan zeker zijn/worden meegedeeld aan de betrokkenen en/of integraal worden overgenomen in de weigeringsbeslissing.

9. Bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing is de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing. De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit. Hij kan ten volle oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (P. Senaeve, "De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen – Civielrechtelijke aspecten", *T.Fam.* 2014, 10, nr. 38).

Daarbij dient de rechter zich niet te beperken tot de gegevens die op het ogenblik van de weigeringsbeslissing werden voorgebracht. Hij dient te oordelen op basis van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens. Dit impliceert dat hij tot beoordeling van de intentie(s) van de partijen rekening moet houden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de werkelijke intentie(s) van de partijen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning en rekening kan houden met motieven die niet in de weigeringsbeslissing zijn opgenomen.

10. De feitenrechter die besluit tot een schijn-wettelijke samenwoning en dit op basis van regelmatig verzamelde en voorgelegde bewijsstukken, botst niet met artikel 8 EVRM: het recht op privacy moet inderdaad slechts worden gewaarborgd als het om een effectieve wettelijke samenwoning gaat.

Artikel 8 EVRM verzet zich niet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijn-wettelijke samenwoningen.

Het bewijs van een schijn-wettelijke samenwoning kan worden geleverd door alle middelen van recht en dus ook door samenhangende vermoedens die veinzing van (minstens) een van de kandidaat-wettelijke samenwoners aantonen. Het betreft een feitenkwestie, derwijze dat elke zaak *in concreto* feitenrechterlijke beoordeling vindt. Het komt erop aan dat de feitenrechter een geheel van omstandigheden aanduidt die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat de beoogde wettelijke samenwoning wordt afgewend van zijn normale intentie (inz. een levensgemeenschap) en dat de intentie van de partijen of een van hen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Waar deze intentie nagenoeg nooit met volstrekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door de ambtenaar van de burgerlijke stand aangevoerde (bewijs)middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat. Blijft twijfel bestaan over de intentie(s) van (een van) de betrokken partijen, dan kan niet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

11. Het hof is van oordeel dat de litigieuze weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar als bestuurshandeling voldoet aan de motiveringsverplichting, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De ambtenaar heeft niet enkel verwezen naar het ingewonnen negatieve advies van het openbaar ministerie, maar het overgenomen en het als dusdanig tot zijn motivering gemaakt.

De werkwijze om zich te baseren op het prealabele advies van het openbaar ministerie na een gedegen politieel onderzoek is zeer gebruikelijk.

In grotere steden, zoals *in casu* in Brugge, fungeren ook speciale cellen.

Dat de ambtenaar het openbaar ministerie in zijn advies volgt, betekent natuurlijk niet dat hij zijn gebonden beoordelingsbevoegdheid miskent. De beslissing om het niet-bindende advies van het openbaar ministerie al dan niet te volgen, ligt volledig bij de ambtenaar. Dit is *in casu* duidelijk.

Zoals reeds aangegeven, is bovendien bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing (zie ook en vgl. Cass. 13 april 2007, *RW* 2008-09, 407). De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit om zodoende ten volle te oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (zie ook en vgl. Cass. 27 juni 2005, *RW* 2006-07, 960).

12. Daar waar de ambtenaar (via het openbaar ministerie en politieel onderzoek) enigszins focust op de mate waarin D. en G. als kandidaat-wettelijke samenwoners (via de formaliteit van de wettelijke samenwoning) een stabiele/duurzame partnerrelatie voorhouden, gaat hij zijn beoordelingsbevoegdheid niet te buiten. Hoewel een wettelijke samenwoning per definitie geen stabiele/duurzame partnerrelatie onderstelt, is dergelijke relatie relevant voor de kandidaat-wettelijke samenwoners die via de wettelijke samenwoning streven naar een recht op gezinshereniging (aan de zijde van een illegale vreemdeling) in de zin van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet (inz. art. 40*bis*, § 2, *sub* 2° veeleer dan art. 40*bis*, § 2, *sub* 1°). Het verblijfsrechtelijke voordeel in de zin van artikel 1476*bis* BW wordt op de spits gedreven daar waar de kandidaat-wettelijke samenwoners een stabiele/duurzame partnerrelatie voorhouden.

Vandaar de focus, terwijl daarom, anders dan D. en G. willen voordoen, noch een onwettig onderzoek is gevoerd noch een onwettige weigeringsbeslissing van de ambtenaar is tussengekomen. De ambtenaar, het openbaar ministerie en de politie hebben geen voorwaarde aan artikel 1476*bis* BW toegevoegd maar gepolst naar de intentie van D. en G. als kandidaat-wettelijke samenwoners, met dien verstande dat de voorgehouden stabiele/duurzame partnerrelatie is doorprikt.

Anders dan D. en G. nog willen voordoen, is geen tendentieuus/subjectief onderzoek ten laste van D. gevoerd. Het objectieve onderzoek en de weigeringsbeslissing zijn op basis van verifieerbare feitelijke gegevens tussengekomen.

13. Concreet rijst de vraag of de door D. en G. beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat de ambtenaar met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

De artikelen 1476*bis* en 1476*quater* BW zijn in de voorliggende internationale context, gelet op de voorgenomen wettelijke samenwoning in België, sowieso van toepassing (artt. 58-60 WIPR).

14. Zoals reeds aangegeven, heeft D. de Algerijnse nationaliteit en G. de Belgische nationaliteit.

D. is in het najaar van 2012 naar België gekomen. Nadat zijn *visum* voor een kort verblijf in België is verstreken, is hij gewoon illegaal in België gebleven.

Blijkbaar verhelen D. en G. niet dat zij, na inwinning van juridisch advies einde 2013 – begin 2014, de beoogde wettelijke samenwoning hanteren met het oog op regularisatie van het illegale verblijf van D. in België.

15. Op 14 maart 2014 bieden D. en G. zich aan bij de dienst Bevolking van de stad Brugge met het oog op een verklaring van wettelijke samenwoning, waarvan zij een ontvangstbewijs verkrijgen.

De ambtenaar beslist tot uitstel van de registratie van deze verklaring, wat aan D. en G. wordt te kennen gegeven.

Hierop volgt een onderzoek via de Cel Schijnrelaties van de stad Brugge en het openbaar ministerie/de politie.

Na verder uitstel van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning (zoals te kennen gegeven bij aangetekende brief van 8 mei 2014) en het negatieve advies van het openbaar ministerie van 19 mei 2014, weigert de ambtenaar bij beslissing van 5 juni 2014 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Anders dan de eerste rechter (blijkbaar ambtshalve en zonder de partijen te kennen, gebeurlijk middels een heropening van het debat met toepassing van art. 774 Ger.W.) oordeelt, is de weigeringsbeslissing weldegelijk tijdig. Zij beantwoordt volkomen aan de in artikel 1476^{quater}, tweede lid BW bepaalde termijnregeling en kennisgevingsverplichting. de ambtenaar, die verrast is door het beroepen vonnis, legt een en ander stuk over tot bewijs van het tijdige karakter van zijn weigeringsbeslissing. Van het verdere uitstel van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning is kennis gegeven bij aangetekende brief van 8 mei 2014 met ontvangstmelding op 15 mei 2014 (zodat D. en G. vergeefs de niet-ontvangst van de aangetekende brief van 8 mei 2014 voorhouden).

16. Het bij dagvaarding van 3 juli 2014 geïnitieerde verhaal van D. en G. tegen de weigeringsbeslissing wordt ingewilligd in voormeld beroepen vonnis van 4 februari 2015.

Daar waar het openbaar ministerie blijkens zijn advies van 19 mei 2014 en de ambtenaar blijkens zijn beslissing van 5 juni 2014 van oordeel zijn dat een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476bis BW aan de orde is, oordeelt de eerste rechter anders.

17. Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat het bij dagvaarding van 3 juli 2014 geïnitieerde verhaal van D. en G. tegen deze weigeringsbeslissing faalt.

18. Daar waar het openbaar ministerie blijkens zijn advies van 19 mei 2014 en de ambtenaar blijkens zijn beslissing van 5 juni 2014 van oordeel zijn dat een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476bis BW aan de orde is, doet de eerste rechter de weigeringsbeslissing ten onrechte af als laattijdig.

Zoals aangegeven, is de weigeringsbeslissing tijdig.

19. Voorts en meer concreet is het hof van oordeel dat afdoende is aangetoond dat de intentie van (zowel D. en G. maar) inzonderheid D. bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van omstandigheden leert dat de beoogde wettelijke samenwoning manifest is afgewend van zijn normale finaliteit.

D. en G. slagen er niet in om met hun grieven, middelen en argumenten en/of overgelegde stavingstukken de voorliggende feitelijke elementen (die manifest wijzen op een schijn-wettelijke samenwoning) op afdoende wijze te weerleggen. De uitleg allerhande die zij tot op heden blijven aanhouden, verhelpt niet. Alle elementen staan in het teken van het door D. nagestreefde verblijfsrechtelijke voordeel.

Cruciaal zijn onder meer:

- de (eerdere) precare verblijfssituatie van D., die sinds zijn aankomst in België en wars van zijn *visum* voor een kort verblijf in België voornemens is om niet meer naar zijn land van afkomst terug te keren;
- dat D. en G. (die elkaar zouden hebben leren kennen begin 2013 en een relatie zijn begonnen in het voorjaar van 2013) blijkbaar *medio* 2013 zijn beginnen uitkijken naar een regularisatie van de illegale verblijfssituatie van D. om, na inwinning van juridisch advies einde 2013 – begin 2014, de beoogde wettelijke samenwoning te hanteren met het oog op regularisatie van het illegale verblijf van D. in België (zonder voor het overige de draagwijdte van een wettelijke samenwoning te vatten);
- dat D. *grosso modo* wordt onderhouden door G. en inzonderheid door haar moeder die systematisch financieel tussenkomt;
- de tegenstrijdige verklaringen van D. en G. mede omtrent hun eerste kennismaking/het begin van hun relatie en hun tijdverdrijf;
- de zeer summiere/oppervlakkige wederzijdse kennis van D. en G. die zich uitstrekt tot (bepaalde van) hun meest persoonsgebonden gegevens;
- dat G. blijkbaar geen weet heeft van het financiële en/of professionele verleden van D., zo evenmin van de reden waarom hij precies naar België wil(de) komen;
- de relatief snelle gang van zaken, volledig in teken van de regularisatie van het illegale verblijf van D. in België, die afhankelijk is van de wettelijke samenwoning;
- de onzekerheid omtrent de beweerde (h)echte relatie van D. en G., mede gevoed door onaangekondigd bezoek in het raam van het politionele onderzoek (op 8 april 2014), waarbij nagenoeg geen fotomateriaal (gebeurlijk elektronisch) kan worden getoond;
- de link van D. met strafrechtelijke feiten en het gegeven dat connecties in zijn familie of kennissenkring ook schijnrelaties zijn aangegaan;
- de blijkbaar beperkte gezamenlijke/afgestemde perspectieven/plannen/verwachtingen bijvoorbeeld *qua* huishouding/taakverdeling/vrije tijdsbesteding.

Het geheel van deze elementen/omstandigheden (samen genomen) doet de ambtenaar terecht besluiten tot een schijn-wettelijke samenwoning.

Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief is (inz. aan de zijde van D.), ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning (met een beweerde doch manifest onvolkomen bewezen bijdrage in de lasten van de samenwoning). De overgelegde beperkte betalingen/poststortingen, loonbrieven en bankdocumenten kunnen niet voldoen. De wettelijke samenwoning wordt door D. en G. kennelijk enkel aangegrepen tot regularisatie van het illegale verblijf van D..

De (wat betreft D. a.h.w. noodgedwongen) samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijke voordeel aan de zijde van D. Het (achteraf) overgelegde fotomateriaal en de zogeheten getuigenverklaringen (op verzoek) moeten dan ook met grote omzichtigheid worden bekeken.

Het geheel en de combinatie van de verschillende feitelijke omstandigheden, zoals (1) de illegale verblijfssituatie van D. in België, (2) de tegenstrijdige verklaringen en (3) het on(h)echte karakter van de samenwoningsrelatie, staan daartegenover.

De beweerdelijk aangehouden wil om samen te wonen en een relatie te onderhouden, kan in de gegeven omstandigheden niet verhelpen.

20. Het hoger beroep is gegrond daar waar de ambtenaar, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing beoogt van het verhaal tegen zijn weigeringsbeslissing van 5 juni 2014.

Het verhaal van D. en G. tegen deze weigeringsbeslissing om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren is (ontvankelijk doch) ongegrond.

IV. Gedingkosten

1. D. en G. dienen, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten van beide aanleggen (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

2. De ambtenaar maakt (evenwel) geen aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.), wat hij bevestigt ter terechtzitting van 24 november 2016

OP DIE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

gelet op het advies van het openbaar ministerie,

verklaart het hoger beroep van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge ontvankelijk en gegrond als volgt,

hervormt het beroepen vonnis van 4 februari 2015 als volgt,

verklaart het verhaal van O. D. en S. G. tegen de weigeringsbeslissing van 5 juni 2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, ontvankelijk doch ongegrond,

zegt zodoende voor recht dat deze weigeringsbeslissing een regelmatig en rechtmatig karakter vertoont,

veroordeelt O. D. en S. G. tot de gedingkosten van beide aanleggen, enkel nuttig te begroten aan de zijde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent op het rolrecht in hoger beroep ten bedrage van 210,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	Raadsheer, waarnemend voorzitter
De heer S. Mosselmans	Raadsheer,
De heer J. Cammaert	Ondervz. in de rea Oost-Vlaanderen,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien,

bijgestaan door Mevrouw G. Huysman Griffier.